

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 17348

гр. София, 07.05.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
закрито заседание на 07.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

като разглежда дело номер **5096** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на А. С., гражданин на И., роден на г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България от 03. 04. 2026 г. на КДЛ в Посолството на Република България в Д. - И..

Съдът намира, че жалбата е недопустима, тъй като не се сочи, че с постановения отказ се засягат права и свободи по ЕКПЧ.

Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

В конкретния случай се оспорва отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“, именно по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от закона.

Видно е, че в подадената жалба не се сочи някакво нарушение на права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Според заявеното в тази жалба, неправилно била установена фактическата обстановка, тъй като са налице всички основания за издаване на виза, отказа съдържа общи и бланкетни мотиви, нарушени са административнопроизводствените правила, нарушен е принципа на съразмерност и не съответства на целта на закона.

Така изложените съображения са такива по съществото на спора, но не сочат в тази връзка някакво нарушение на правата регламентирани в Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/.

Единствено на първата страница от жалбата се сочи, че са засегнати правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, нарушава се забраната за дискриминация, както и се нарушава разпоредбата на чл. 24и от ЗЧРБ /не норма от ЕКПЧ/.

Съобразно законовата норма на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза, подлежат на оспорване, само когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ.

Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ съставлява предвиденото в чл. 120, ал. 2 от Конституцията изключение от общата клауза за обжалваемост на актовете на администрацията и препятства

осъществяването на търсения съдебен контрол за законосъобразност. В т. 1 от решение № 14 от 04.11.2014 г. по конст. дело № 12/2014 г. на Конституционния съд изрично се подчертава, че разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията дава правото на законодателя по изключение при спазване на изискванията за съразмерност, вкл. задължителните за страната международни стандарти за достъп до съдебна защита, със закон да предвиди необжалваемост пред съд на изрично посочена категория административни актове само, когато това е необходимо за опазване на основите на конституционния ред или на други особено важни обществени интереси, като осигуряването на отбраната и сигурността на страната, както и осъществяването на принципите и целите на нейната външна политика. Доколко регламентираната в чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ забрана за съдебен контрол върху актовете по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от същия закон е целесъобразна и съответства на описаните предпоставки е въпрос, който стои извън обхвата на съдебната проверка.

В случая не се сочи никакви конкретни права, които са нарушени и твърдяното нарушение на правото на личен и семеен живот, е само декларативно и не са изложени никакви обстоятелства в тази връзка, поради което съдът намира, че отказ като процесния не може по принцип да нарушава основни права без същите да са посочени.

В тази връзка следва да се отбележи, че простото вмъкване в жалбата на фрази, съответстващи на никакви права по конвенцията, без връзка с фактическата обстановка и без въобще данни за никакви намерения в тази насока от страна на жалбоподателя, не е въпрос по същество, тъй като съдът е длъжен да извърши проверка за допустимостта на подадената жалба, съобразно заявената в нея и в подаденото пред консулското длъжностно лице заявление и доказателства. Въпрос по същество е относно заявените от апликанта обстоятелства в заявлението за издаване на виза и дали същите са доказани, съответно правилно ли е приложен закона от административния орган, а заявените или не твърдения за нарушения на ЕКПЧ е въпрос на допустимост на жалбата.

Всъщност с простото деклариране на някакво нарушение се заобикаля предвидената в закона необжалваемост на определени актове и жалбите стават изначално допустими само въз основа определени твърдения, които може да нямат нищо общо с действителността, каквато обаче не е целта на закона. Именно, за да се ограничи обжалваемостта, законодателят е предвидил допустимост на жалбите само при конкретно засягане на основни човешки права и допустимостта на това оспорване е в рамките на преценката от страна на съда, дали действително се сочи такова засягане.

Следва да се има предвид и практиката на ВАС изразена в определение № 6110 / 06. 06. 2025 г. по адм. д. № 5576 / 2025 г. на ВАС – Четвърто отделение, Определение № 8721 / 19. 09. 2025 г. по адм. д. № 8959 / 2025 г. по описа на ВАС – Четвърто отделение, Определение № 11228 от 11.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10881/2025 г. - Четвърто отделение, Определение № 9736 от 14.10.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9644/2025 г.- Четвърто отделение, Определение № 4302 от 20.04.2026 г. на ВАС по адм. д. № 3678/2026 г. и други. Изрично също така в Определение № 4190 от 16.04.2026 г. на ВАС по адм. д. № 3616/2026 г., IV о. се сочи, че оплаквания, които са формулирани бланкетно и са неотносими към конкретните основания от фактическа страна, не могат да обосноват допустимост на съдебното производство.

Видно е, че в конкретния случай твърденията за нарушения на права по ЕКПЧ са изцяло бланкетни, като доводите в жалбата са по съществото относно установените предпоставки за издаване на виза.

Предвид изложеното, подадената жалба е недопустима и производството по делото следва да се прекрати.

Разноски по настоящото дело от страна на ответника не се претендират, поради което не се присъждат.

Водим от горните съображения и на основание чл. 159, т. 1 от АПК Административен
съд София-град, I отделение, 5-и състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на А. С., гражданин на И., роден на г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България от 03. 04. 2026 г. на КДЛ в Посолството на Република България в Д. – И..

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 5096 / 2026 г. по описа на Административен съд София-град, I отделение, 5-и състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението, пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: